

தசேம் ததொலதைத் ததோம்...?

மக் களதே, உங்களது இராச சியத்தின் மீ து
விசுவாசமாக இருக்கும் நான்
எல்லாம் வல்ல உங்கள் கிருபையின் தயவால்
சத்தியத்ததைத் தரிசித்து,
என்னால் கண்டததைத் உங்கள் ஒளியை
உலகக் கு ஒப்புவிக்கிறேன்:

ஓரத்ததே நீ ரினந்தித் தவிக் குத் தவளபைபோல் நான் ஊரினந்தித் தவிக் கிறேன்.

என் பிள்ளைகளுக்கோ அப்பா, அம்மா தசேம் புரிந்திருக்க
மனமாகினும் -இந்தத்தசேத்ததை நிசத்தில் பார்க்க முடியவில்லை-ஈழம் எனது தாயகம்!

நாளைய பொழுதுக்கும் வலேகைக் கு வருவதற்காக மட்டும் படியளக்கும் என்
வலேதைத் தல உரிமையாளர்கள் இந்த வகைக்களுக்கான தவேகைகளை எப்படிக்
கவனிப்பார்கள்? இந் தாண்டு விடும்முறையானது பியர் போத்தலோடும்
போகிறது. பொழுதுபோக்குத் ததோட்டத்தில் அமர்ந்துள்ள நான் ஒரு கவிதைத்
தொகுப்புக்குள் வாழ் முற்படுவதுகூட ஒரு விசித்திரமான
உணர்வினாற்றாம். தசேம் -தாயகம். உயிரினுள் உறங்கும் ஏதொவொரு வலி
மலேழுகிறது. நாடற்றவனின் குறிப்புகள் எனது வலியையும் தனக்குள்
இணைத்துவிடுவதால் அது பொதுவானவொரு தளத்தில் நமது குறிப்புகளாகிறது.

கடனில் மழ்க்கித் ததொலையும் பொழுது. சும்மா தருவதுபோன்று பணம் தந்த சிட்டி
பாங் (நாளைய இன்னொரு பெயரோடும் என்னகைக் கொல்லும் இந்த வங்கி. பிரான்சின்
பகாசுரக் (;(Crédit Mutuel)கடனளிக் குத் வங்கி சிறிற் பாங்கை இன்று வணைடுகிறது.)
என்னை முழங்காலோடும் முறித்து விட்டகொடும்மையிலிருந்து மீ ண்டுவிடுவதற்குள்
ஐந்தாறு கவிதைகளோடும்-கண்ணீ ரோடும் நான் கரந்தைத் விடுவனே போலுள்ளது.

"நகரம் பிதுக்கித் தள்ளுகிறது
தனக்கான அவதிகளினுடும்
என்னையும்"

ஓர் சரீர்ப் ப
உதிர்ந்து
நிலத்தை வந்தடைவதற்குள்
மலைபோல காவிகின்றன
கட்டவணையிட கடன் பில்கள்..."

மார்பு தட்டும் மண்டையும், தானென்ற அகங்காரமும் நிறைந்த மனிதர்களையே நாம்
தமிழகத்துச் சின்னத்திரைகளில் அனுபவிக்கின்றோம். ஓரத்தில் மிக நொந்துகொள்ளும்
ஆணவத்து அதிகாரத்தால் மனதுடையுந்தருணங்கள் பல. இங்கே, மனிதர்கள் நிச்சித்த
மறைத்துக்கொண்டு கோடிகளில் வாழும் தருணத்தில் நாம் கடன்களோடு வாழுகின்ற
உண்மை மூக்குத் துள் ஒரு அதிசயமான வாழ்வாதாரத்தைக் கனவாகக் குள்
உள் வாங்குகிறோம். பணம் மட்டும் போதுமாக இருந்தால் வாழ்வு சுகமாக இருக்கும்.

நினைத்தவாடன எதனையும் ஆட்கொள்ள அதுதானே அவசியமானது?

இதனாற்றான் வளர்வனும் "பொருளில் லாபுக்கு இவ்வலகம் இல்லை" என்றான்
போல.

"நகரம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை
வீடற்றவர்களை மட்டும்மின்றி
மனதில் ஈரலிப்புள்ளவர்களையும்..."

எனது சூயம் நெஞ்சில் ஈரத்தோடு, தனது தசேத்தையும், குடும்பத்தையும் தாங்கிக்
கனவோடு எதிர்காலத்தை எதிர்கொள்கிறது. வானம் மூட்டும் ஈரமனம்
தோன்றிக் கொண்டே உலகத்தின் வலியைத் தனதாகித், தான் மட்டும்
அதிகாரத்திலிருந்தால் இந்தக் கொடும்பை எனக்கு- "இவர்களுக்கு" நிகழாதென்கிறது
மனம். என்னதென்கிற இந்த உலகத்தின் விளிம்பில் வதைத்துக் கொள்கிறேன். இப்போது
நான் விளிம்பு மனிதனாகிவிட்டேன். எனக்குள் வலிகளும் -வதேன்கைகளும் உங்களபை
போலவதோம் உண்டு. இதனால்தாம் நான் பொதுவாக இருக்கிறேன் என்ற உணர்வோடு
வருகிறேன். மிகச் சமீபத்து நடத்தைகள் என்னுள் பாரியதாகத்தசை
செய்திருக்கிறது. இதனால் எனது மனதில் ஈரம் அதிகமாகிறது. ஏனெனில், நான் தசேம்
தொலத்தைவன். அந்த வலிகள் நம்மை அடிமைகொண்ட முறைமைகளோடு தினமும் ஒரு
கனவாக் காலத்தை நமக்குள் தோன்றிக் கொள்ளும் போதெல்லாம் நெஞ்சில் ஈரலிப்பான
கனிவும் மற்றவர்களை மனிதர்களாக உணரவும் ஒரு தியான நிலையை எனக்குள்ளும் இந்த
பி.ஜே.கே. குள்ளும் தோன்றிவித்துள்ளது. நாம் மனிதர்கள்.

இன்றும்
எத்தனை கும்பந்தைகள்
பாயில் மததிரம் பெய்தபடி
இரவுகளனை வறெடுத்துப் பார்க்கின்றனவோ...?"

மனிதவிருத்தி, மனிதவிருத்தி என்று கூறுகிறோமே அது என்ன?

மனித இரூத் தல் வகைவாகப் பொருள் நலனோடும் பிணக்கை கப்பட்டுபின் அந்த இரூத் தலை உறுதிப்படுத்துவது அல்ல சிதைப்பது இன்னொரு சக்தியினால் என்றாகிறது. நான் நாளை உயிரோடும் இருப்பதும், இல்லாதிரூப்பதும் நிலவும் அதிகாரத்தினால் தீர்மானிக்கப்படும்போது எனக்குள் நிலவும் சூதந் திரம் மாயகிறது. எனது சூயத்தில் எங்கோவொரு வளியில் உயிர்த்திரூத்தல் என்ற ஏககம் ஓட்டிக்கொள்கிறது. நான் கனவாகாணும் பட்டாம் பச்சி உலகம் என்னிடமிருந்து பறித்தெடுக்கப்படுகிறது. அதற்கு உலகத்தலைப் போரினால் கருக்கியப்பி நான் இன்னொரு உலகக் குள் திணிக்கப்படுகிறேன். அங்கே, நான் மகத்துவமான ஒரு உலகத்தின் கதாநாயகனாக வர்ணிக்கப்பட்ட இன்னொரு உலகம் ஜந் திரத்தனமான எனக்குள் பிணக்கை கப்படுகிறது. இது கொடூரமான உளவியல் தாக்கத்தலை எனக்குள் நிகழ்த்திக் காட்டியிரூப்பினும் பொது மனிதக் கதையாடலில் எனக்குள் இன்னொரு உலகம் கட்டியமைக்கப்படுகிறது.

2:

நம் மனை நாம் துலதைத் தோம்...?

விளாமரத் துக் காய் களுக் காய் க்
கல் லபித் த பள் ளி வாழ் வு
மாதாகோயில் பபிக் கட் பில் ததொலரைத் தது ததோழமை
தரத் துக் கு வந் தபின்
ததொலரைத் தான் சன்னதி ததோளதோடு நிமிர்ந் து!

கஃபித் திரிந்து,குளம்கண்ட மாத் திரத்தில் துள்ளிக் குதித்து நீ ராபிய பொழுதலெல்லாம் தலொலநைத் திருக்கூ,இன்றோ சிறுபகுதி சிறாரிடம் கமே பபோயும் ,நற்றோனட்டோ பி.எஸ் .சும் மகிமைபெற்றுவிட்டபோது,இந்தப் புவிப்பரப்பில் பெரும் பகுதி மழலகைகள் தம்மதைத் தலொலநைத்து உலக விளையாட்டும் வீரர்களாகக் காக உடன,பாதணி பின்னுகிறார்கள் .தான் பிறந்த குட்டும் பத்தின் ஒரு நரேககஞ்சிக் கு உழகைக்கும் மழலகை

Written by admin2
Sunday, 20 July 2008 15:44 -

அதே கதியில் தசேத்துக் காகவனென்ற கோதாவில் சிறார் இராணுவமாகப் பட்ட பலிக் கடாவாக ஆயுதம் தரித்திருக்க,

"எழுதி முடிக்கும்
ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும்
தெறித்திருக்கிறது துயரம்..."

எதைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்பினும், நாடற்றவர்களின் வாழ்வாக்குள் நிலுவாகின்ற வலியிருக்கிறதே-அது சொல்லி மாளாதது! மழைபொழியலாம், பறவைகள் பசேலாம். பாடும் மீன்களும் துள்ளிக் குதிக்கலாம். ஆனால், நமது மனம் மட்டும் மௌனத்தால் வருடப்பட்ட வலியைத் தினம் மறப்பதற்காய் இவற்றை இரசிப்பதாகச் சாட்டை செய்யும். எமது வலிகள் எம்மைத் தினம் பதம்பார்த்திருக்கத் தசேத்தில் எமது சிறார்கள் எவருக் காகவோ-எதுக் காகவோ சதெத்துமடிகிறார்கள். இங்கே, இளங்கோவின் கவிதை மனம் மட்டும் எல்லாவகை மௌனத்தையும் மிக நுணுக்கமாக உடதைத்துவிட்டு, மரணசாசனம் எழுதப்பட்ட உலகப்பரப்பில் மடிந்துவிடும் சிறார்களாகக் காணுவதற்காக-காப்பதற்காகத் தனது உணர்வுகளோடு உறக்கமற்று இருக்கிறது. இந்த மனிதன் பிழிவா இயற்கையின் பொழிவோடு உறவாடும் புவிப்பரப்பை நனதைத்துவிடும் கருதியாக இனம் காணுகிறது. ஆம்! இன்று மழை பொழிகிறதோ இல்லையோ தினமும் சிறார்கள் கருதி சிந்துகிறார்கள். அது, தசேத்துக் காகவோ அல்லது தரெவில் பட்டுத்திறங்கும் போது மட்டுக்குப் பிவாகனத்தின் சில்லுகளின் திமிர்த்தனத்துக்கோ அல்லது அன்னையின் வயிற்றை நிரப்புவதற்காகவோ கழந்தைகள் கருதி சிந்திக்கொண்டே சாகிறார்கள். மிகயதார்த்தமாகச் சொல்லுகின்ற இந்த மொழி, கவிதைக் கான புதியவொரு தெரிவகைக் கொண்டியங்குகிறது. அது கழந்தைகளின் அழிவை ஒப்புமகைக் கூட்டும் போதே அவர்கள் வாழும் வாழ்விட நிலப்பரப்பை அவர்களது கருதியே கரப்பதாகச் சொல்லிக் கும்புகிறது. இது, ஒருவகையில் புதியதொரு அத்தியாயத்தை நமக்குள் திறந்துவிடுகிறது. நாம் தரிசிக்கவேண்டிய மனிதம் கறித்து சொல்லிவிடும் மிக நரேத்தியான அழகைக் கீழ்வரும் உணர்வு நறுக்கின் வீச்சில் பொலிந்து மெலுவதைத்தாம் மனிதத்தொடர்தல் என்பது. இளங்கோவிடம் காணும் கவிதைக் கருக்களெல்லாம் மிக ஆழமாக நாம் உணரும் மனிதத்தகைக் கறித்த தெரிவுகள் (பொதுப்புத்தியகற்றிய மாற்றுச் சிந்தனை)-பரிவுகள்-வாழும் ஆசைகள் என்ற தளத்தில் வதைத்துச் சிந்திக்கக் கூடிய உணர்வு நிலைகளாகவே நாம் உணர்கிறோம்.

"மழை பொழிந்து
கழந்தைகள் காதலிக்கவேண்டிய
நிலப்பரப்பை
கருதியலகைகள் மரக்கமாய்
கரத்தைக்கொண்டிருக்கின்றன..."

சுட்கலம் சுதந்திரத்துக்காகப் பிறந்திருக்கிறதாகவே தாங்கிக்கொள்ளும் தோளும், மனமும் எண்ணிக்கொண்டிருக்க, இளமையைத் திருடுகிறது ஆயுதவிபாரம். அதன் நடவடிக்கை நொந்துபோன இனத்தின் விடூதலைச் சீக்களோடு

Written by admin2
Sunday, 20 July 2008 15:44 -

